

Katu botaduna

Bazen behin, errota zahar txiki batean, hiru anaia bizi ziren, aitak zuen guztia heredatu zutenak. Zaharrenak errota jaso zuen, erdikoak astoa, eta gazteenak, Pere deitzen zenak, etxeko katua bakarrik. Pere oso triste zegoen, katu batekin ezin zuela bizi pentsatuz. Baina ez zekiena zen ez zela edozein katu, bota magikoekin oso katu azkarra baizik.

Katuak, bere nagusiaren tristura ikusita, esan zion: “Ez kezkatu, Pere. Eman zaku bat eta bota batzuk zelaian ibili ahal izateko, eta ikusiko duzu nola aldatuko den gure zortea”. Perek, pixka bat harrituta, baina itxaropenarekin, katuak eskatutakoa egin zuen.

Katua, jada botak jantzita, zelairantz abiatu zen. Han, bere adimena erabiliz untxi batzuk harrapatu eta erregeari opari gisa eramateko, bere nagusiaren, Carabasko markesaren, opari bat zirela esanez, katuak erregea txunditzeko asmatutako izena.

Erregea hain pozik zegoen opariekin, ezen Carabasko markesa ezagutu nahi izan baitzuen. Katuak orduan ideia are maltzurrago bat izan zuen Pere noble aberats eta boteretsu baten itxura emateko. Denborarekin, katuak erregeari opariak ekartzen jarraitu zuen, beti Carabasko Markesaren izenean. Egun batean, katuak entzun zuen

erregea eta bere alaba, printzesa, ibaiertzean zehar paseatuko zirela. Pereri esan zion ibaian bainatzeko une horretan eta bere arropa ezkutatu zion.

Erregea bere gurdian igaro zenean, katuak laguntza eske oihuka hasi zen, esanez Carabasko Markesari arropa lapurtu ziotela bainatzen ari zela. Erregeak, jasotako opari guztiak gogoratuz, bere zerbitzariei agindu zien Pererentzat arropa ederrak ekartzeko eta gurdira gonbidatzeko.

Printzesak Pereri begiratu zion jakin-minez eta miresmenez betetako begiekin, eta Pere, arropa nobleekin jantzita, benetako markes baten itxura zuen. Perek erregeari eskerrak eman zizkion eta gurdira igo zen, oraindik lotsati samar baina printzesarekin egoteagatik pozik.

Bitartean, katua landara joan zen korrika eta nekazariak konbentzitu zituen erregeari lur horiek Carabasko Markesarenak zirela esateko, galdetzen bazien. Erregeak lur zabalak ikusi eta nekazarien iritziak entzun zituenean, Carabasko Markesaren aberastasunak txundituta utzi zuen.

Azkenik, katua lurren benetako jabearen, ogroaren, gaztelura iritsi zen. Bere maltzurkeriarekin, katuak ogroa engainatu zuen sagu bihurtzeko eta azkar ehizatu zuen. Beraz, erregea gaztelura iritsi zenean, katuak ongietorria eman zion esanez hura zela bere nagusiaren, Carabasko Markesaren, etxea.

Erregea hain harrituta geratu zen, ezen printzesaren eskua eskaini zion Pereri. Perek, printzesaz maitemindu zenak, pozik onartu zuen. Botak dituen Katuak, bere nagusiaren zoriona ikusita, irribarre egin zuen bere misioa beteta zegoela jakinda.

Pere eta printzesa ezkondu egin ziren, eta zoriontsu eta esker onez bizi izan ziren katuarekin, erreinuko heroitzat hartzen baitzen. Katuak

gazteluan bizitzen jarraitu zuen haiekin, beti gogoratuz nola bere maltzurkeriak haien patua aldatu zuen.